

במדניה

משפט

מלחמת הילדים

"החתול", היה כינויו הקבוע. איש לא היה הוכחה שהוא הפורץ החודר לדירות בקומות העליונות של הבתים התל-אביבים. אך מבנה גופו הנמוך והגמיש, זריזותו ודרך עבודתו העצמאית, שיכנעה את כל מי שהצאצאים במקצוע שהוא איש.

גם המשטרה הכירה אותו. היכרות זו עלתה לו בשלוש תקופות-מאסר מישי. כשי הובא בפעם האחרונה בפני שופט, הבטיח טוביה ("החתול") זאושינסקי (47) שיחזור למוטב. השופט נתן לו הודמנות. הוא נדון לשנתיים וחצי מאסר-על-תנאי.

המשטרה לא היתה בטוחה כל כך בכוח נתנו הטובות. כשהופיעו לפני חודשיים אמונה ביבי משכונת מונטיפיורי, ושכנתה טובה רוביטה (13), והודיעו על נסיון לפריצה לדירת אמונה, הראה החוקר מיד לנערה את תמונתו של זאושינסקי: "אולי זה הוא?" שאל אותה. "כן", ענתה ללא היסוס, "זהו! אני מכירה אותו!"

במחון מופרז. בבית-המשפט לא עזב את הילדה בטחונה העצמי. סניגור הנאשם, חיים קאווס, הציג בפניה כובע ושאל: "את מכירה את הכובע הזה?"

"בטח", מיהרה הילדה להשיב, "זה הי כובע שלו."

"אולי זה רק כובע שדומה לשלוי?" ניסה הסניגור לערער את בטחונה. "הרי יש אלפי כובעים כאלה!"

"לא, לא", התעקשה, "אני מכירה אותו." הבטחון נראה לסניגור מופרז: "לילדים יש בטחון מופרז, והם עלולים להיות בסכנה חים גם במקרים של זמיון כללי בלבד," טען בפני השופט. "הנערה יכולה לראות אדם דומה לזאושינסקי, ולהיות משוכנעת שהיא ראתה אותו ודקא."

אולם בטחונה המופרז של הילדה לא היה מערער את התביעה לולא שמר לו עורך-הדין עדי-הפתעה קטן. נער בן 13, בן בעל דירתו של זאושינסקי, טען בפני בית-המשפט שראה את הנאשם ישן במיטתו בערב הפריצה, בשעה 9.30 בערב.

השעה בה ראתה הילדה את הפורץ היתה 9.30 בערב.

הונאות

הכל בתשלומים

שישה חודשי ומקורית נכנסה בשביעות האחרונים לשוק ההונאות הישראלי. אר-ישר וחמים, לבוש בבגדים הוריים, נכנס בצורה היום לחנות לכלי חשמל. הוא מבקש לקנות בתשלומים רדיו משובח, שמחירו כיום כ-300 לירות ישראליות.

בעל החנות שמח על הלכות הטוב, מציע לו שחורה, עומד איתו על המקח ומקבל ממנו לבסוף 200 לירות נוספות.

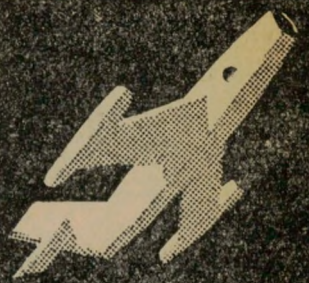
האיש יוצא עם מקלט הרדיו בידו, פונה לחנות הרדיו הקרובה ומציע לבעל החנות לקנות ממנו את המקלט, תמורת הסכום המינימאלי של 200 לירות ישראליות. מקלט הרדיו נמצא כשר לחלוטין: רשיון המקלט בידו, אישור הקניה מוצג בפני המעוניין, ולבעל החנות אין ספק שרכש מציאה.

רווח מייגע. כשמגיע מועד פרעון ה-שטרות, לא מופיע האיש אצל בעל חובו. לאחר חיפושים, אם מצליח בעל החנות הי מוכרת למצוא את הקונה, הוא תובע ממנו את תשלום השטרות. אם האיש מסרב, יש מקום רק לתביעה אזרחית, מאחר שעניין ההונאה הפלילית אינו ניתן להוכחה.

אפילו אם יזכה המחזיק בשטרות במשפט, הרי שתהליך גביית המכון הוא כל כך ארוך ומייגע, עד שספק אם הקונה יחזיר אי-פעם את הכסף.

השבוע החליטו מספר קרבנות לסוג חדש זה של הונאה לא להמשיך להיכנע ללחץ המסיבות שנוצרו בגלל הליקויים בחוק. עורך-הדין נתן קנת הגיש בשם חברת המשקאות ענבי ציון תביעה פלילית נגד בנימין דדיש, שקנה ממנה משקאות. הבטיח לשלם מאוחר יותר ולא שלם.

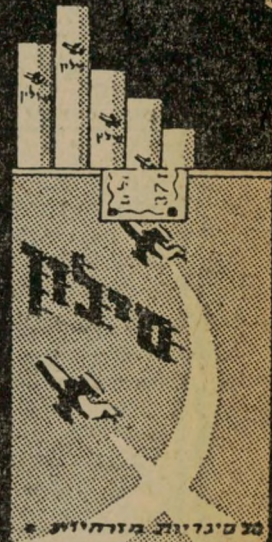
סעיפי האשמה: "מתוך כוונה להונות... הוא מעביר... כל הגורם להעברת רכושו המשוועבד במתנה, במסירה או בהעברה...". הקושי העיקרי בתביעה מסוג זה: להוכיח שהאיש התכוון להונות כבר ברגע שקנה את הסחורה. מאחר שהקונה המואשם יוכל לטעון שהוא החליט למכור את מה שקנה רק לאחר שיצא מהחנות, ישמש פסק-הדין במשפט זה תקדים חשוב לכל הסוחרים והקונים המבססים את פעילותם על מכירה בתשלומים.

עולה
בטיב

עולה
בטעם

עולה
על כולו

20 סיגריות
37 אגורות

סילון

נהג המכונית הבחין ביצאנית, הוא נעצר והיא

מיקצוע חדרו

מכונית ה"פורד" המהודרת נעצרה. הבחורה שעמדה על שפת המדרכה ניגשה אליה. היא התכופפה קדימה, הכניסה את ראשה מבעד לחלון הפתוח של המכונית ושאלה את הגבר שישב ליד ההגה: "רוצה?"

"רוצה? מה רוצה?" שאל הגבר, אף כי ידע, בצעם, בדיוק מה מציעה הבחורה. שהרי לשם כך בדיוק הגיע לכאן. עוד מי מרחק של מאתיים מטרים הסיט את מכוניתו לצד ימין של הכביש, האיש את נסיעתו עד כדי קצב של זחילה. וכל אותו זמן האיר בפנסים הגדולים של מכוניתו.

המקום: כביש פתח-תקוה, המוביל ממרי כו תל-אביב צפונה. כאשר הגיע בערך מול הכניסה הראשית לקריה, מצא את אשר חיפש: דמות נשית שעמדה ליד תחנת אוטובוס של אגד. בשעה זו לא היתה כל סכנה כי אמנם יעצר כאן אוטובוס של אגד.

הבחורה בכל זאת עמדה שם, לשם הסויה. אה. בראיתה את הפורד מתקרב, הרימה יד, כמבקשת טרמפ. היא ראתה את המכונית מתקרבת עוד מרחוק. הנהיגה האיטית, האורות הגדולים, הנסיעה בסמוך למדרכה — היא הכירה היטב את כל הסימנים, וסימנים אלה העידו שהנהג מחפש את הדבר שהיא היתה מוכנה למכור לו.

על כן, כאשר נעצרה המכונית, ניגשה ישר לעניין: "רוצה?"

"עושר לירות."

כ"ו" ענה הנהג לבטוח, "היכנסו!" הוא לא צריך היה לפתוח את הדלת. הבחורה עשתה זאת בעצמה. בין השאר, זה חיכך זמן. אך לפני שהספיקה להתיישב, נמכה את מחיר השירות שהיא מיכנה ל"העניק": "זה יעלה לך עשר לירות. כמכור נית." "טוב", ענה האיש והחליף את מהלכי המכונית. "לאן ניסעים?"

היא הרתה לו את כיוון הנסיעה. המכונית התקדמה כמה עשרות מטרים ובהנעיפה לפינת רחוב נחלת יצחק, אמרה הבחורה: "ימינה". המכונית חצתה את הגשר והבחורה הורתה: "שמאלה". האורות של הרחוב הראשי נעלמו מאחור. הרחוב הצדדי שבו

כך רואה אותם הנהג